

## Köszöntő levél a Pedagógusok Világnapjára

Tisztelt Kollégák, kedves Pedagógusok!

Ezen a napon, amikor a világ országai – manapság ritka egyetértésben – Önök felé fordulnak, köszönettel és reménnyel fordulok én is minden magyar Pedagógushoz.

Köszönettel azért, hogy ma is vannak kiváló magyar pedagógusok, és hogy ma is vannak derűlátó magyar pedagógusok.

Bízom abban, hogy sokkal többen vannak, mint azok, akik belefáradtak a mindennapi megélhetésért és a társadalmi megbecsülésért folytatott küzdelembe. Őket ugyanúgy köszönet illeti, amiért éveken, évtizedeken át nem adták fel, csak mostanra érzik, hogy elfáradtak.

Miért írom, hogy „mostanra”? Mert mostanra kezd összeállni az a hihetetlenül szerteágazó rendszer, amelynek felépítésébe három és fél esztendővel ezelőtt fogtunk. Mint tudják, többek között épp azért kezdtünk bele ebbe a munkába, hogy a magyar pedagógus mindennapi élete és társadalmi megbecsülése visszaálljon arra a szintre, amelyről évtizedekkel ezelőtt letaszították. Mert a pedagógusok korábban igenis megbecsült értelmiségi polgárai voltak e hazának, akikre felnéztek a gyerekek és a szülők. A mai nyugdíjasok emlékezetében sok olyan tanár él, akikre felnéztek a gyerekek és a szülők. Olyanok, akiket otthon nem becsméreltek, ha a gyerek rossz osztályzatot hozott, hanem figyeltek szavaira, komolyan vették jelzéseit. Nem csak remélem, tudom, hogy ma is rengeteg ilyen tanárnő és tanár úr lép be nap mint nap az osztályterembe, s a gondokat a háta mögött hagyva, biztos szakmai tudással és lelkiileg felkészülten tanítja meg, amit meg kell tanítania és segít ott, ahol segítenie kell. Mert ő is azt akarja, hogy minden gyerek éljen a képességeivel, maga és a közösség javára fejlessze és gyümölcsozttesse azokat.

Jó volna, ha ezen a pedagógus világnapon, a köszönet és a remény napján minden magyar pedagógusban élne, vagy ha már elhalványult, feléledne az a meggyőződés, hogy Önök a kovácsai annak a jövőnek, amelyet a kezük között formálódó gyerekéletek hordoznak.

Önök nem egy foglalkozás, nem egy szakma emberei, hanem a remény emberei. Erről árulkodik a gyerekek tekintete, amikor belépnek az első osztályba, és amikor az első szeretetteljes szót és simogatást megkapják Önöktől.

Remélem, hogy továbbra is éltetik ezek a tekintetek az Önök elkötelezettségét, áldozatkészségét, odaadását. Köszönöm a bizalmat, amelynek eredményeként sikerül az Önök megalégedésére, a felnövekvő nemzedék javára újraépítenünk a magyar köznevelési rendszert, s olyanná alakítani, amelyben – József Attila gondolataival élve – a szabadság rendet szül. Kívánok Önöknek jó egészséget, erőt, türelmet és kívánok sok szeretetet felelősségteljes hivatásuk gyakorlásához.

Budapest, 2013. október 5-én

dr. Hoffmann Rózsa